

Wat is de mens,
wat zijn de dagen
die aan de mens gegeven zijn:
wankel geluk, winnen en wagen,
nieuwe geluiden, oude pijn,
gras, dat vergaat, niet minder niet meer,
bedacht zijn op de dood in keer en tegenkeer.
God, geef de mens woorden van waarde.
Niet van het brood alleen leeft hij,
God, geef de mens leven op aarde,
spreek hem van dode wetten vrij.
Kyrie eleison.
Adri Bosch

We hebben allemaal een verbanddoos nodig
met de volgende inhoud.

Een **bril**

om alle kwaliteiten van de mensen rondom ons te zien
en te waarderen.

Een **elastiekje**

om niet te vergeten flexibel te zijn
als de mensen of de dingen niet zijn
zoals we zouden willen.

Een **verband**

om de gekwetste gevoelens
te genezen, zowel de onze
als die van anderen.

Een **potlood**

om al het goede dat ons elke dag overkomt te noteren.

Draad

om de mensen die echt belangrijk zijn in ons leven
aan ons te binden.

Een **gom**

om niet te vergeten dat elk van ons fouten maakt
en dat we de gelegenheid hebben om die uit te veegen.

Een **kus van chocolade**

om ons eraan te herinneren dat iedereen
elke dag behoefte heeft aan een kus, een liefkozing
en een teder woord.

En ten slotte een **zakje thee**

zodat we op het einde van de dag kunnen rusten,
ons ontspannen en nadenken.

Misschien ben jij voor de
wereld gewoon "iemand".

Maar je bent stellig
"de wereld"
voor "iemand".

Moge deze verbanddoos
binnen jouw bereik zijn
in geval van nood!

En alles kwam tot stilstand... Door een heel kleine, onzichtbare parasiet, onzichtbaar voor het oog. Wat een ironie!

Maar wat nadien?

We zullen beslissen om een dag in de week stil te vallen omdat we ons zullen herinneren dat dat goed is; we zullen die dag **zondag** noemen!

Nadien?

Diegene die onder een dak wonen zullen minstens drie avonden in de week samen doorbrengen om te spelen, te praten, voor mekaar te zorgen en te telefoneren naar papa die alleen woont. We zullen dat **familie** noemen!

Nadien?

We zullen in onze grondwet schrijven dat we niet alles kunnen kopen; dat er een verschil is tussen een nood en een gril, tussen verlangen en lust; dat een boom tijd nodig heeft om te groeien; dat de mens nooit almachtig is geweest en het ook nooit zal zijn; meer nog, dat die beperking en kwetsbaarheid in ons wezen is ingegrift als een zegen omdat het de voorwaarde voor liefde is. We zullen dat **wijsheid** noemen.

Nadien?

We zullen elke dag applaudisseren, niet alleen om 20 u voor het personeel in de zorg, maar ook voor de vuilnismannen om 6 u, de postbodes om 7 u, de slagers om 8 u, de buschauffeurs om 9 u, de verkozenen om 10 u ... Ja, inderdaad ook voor de verkozenen want we zullen de dienst voor het gemeenschappelijk goed herwaarderen. En we zullen dat **dankbaarheid** noemen.

Nadien?

We zullen ons niet meer ergeren aan de wachtrijen aan de kassa in de winkel en we zullen van de gelegenheid gebruik maken om met de mensen voor en achter ons een praatje te slaan. Want we zullen herontdekken dat de tijd een cadeau is en dat we elke minuut moeten proeven. We zullen dat **geduld** noemen.

Nadien?

We zullen de bestaande en nieuwe WhatsApp-groepen omvormen tot echte groepen waarmee we de tafel delen, boodschappen voor mekaar doen of de kinderen naar school brengen. En we zullen dat **broederlijkheid** noemen.

Nadien?

We zullen met onszelf lachen over de periode dat we mee draafden in een machine die onze levens dicteerden en onze planeet beschadigden. We zullen opnieuw het juiste centrum vinden en geen mensen meer opofferen aan welk systeem dan ook. En we zullen dat **rechtvaardigheid** noemen.

Nadien?

We zullen ons herinneren dat dat virus geen onderscheid maakte volgens huidskleur, cultuur, herkomst of religie. We zijn gewoon allemaal mensen. En als we het slechte aan mekaar kunnen doorgeven, kunnen we ook het goede aan mekaar doorgeven. We zullen dat **menselijkheid** noemen.

Nadien?

Er zullen veel lege zetels en stoelen zijn in onze huizen en onze families. Maar we zullen samen zoveel verdriet hebben moeten verwerken en zo intense momenten beleefd hebben, dat we die band tussen ons zullen ontdekt hebben; een band voorbij de dood; een band die deze en gene kant van de straat verbindt; een band tussen deze en gene kant van de dood en het Leven. We zullen deze **God** noemen.

Nadien?

Het zal helemaal anders zijn, maar om dan verder te kunnen leven zullen we een ander soort dood onder ons moeten overwinnen. Want er is geen opstanding zonder passie, geen echte vrede zonder je eigen haat te overwinnen, geen vreugde zonder door het verdriet te gaan. Voor die langzame omvorming die zich in de stilte van ons hart afspeelt, daarvoor is er geen woord...

bron: beweging.net: tussen haakjes, juni 2020

Velen worden onderweg moedeloos
bij gebrek aan aanmoediging, aan erkenning.
Ze voelen zich niet aanvaard
en erkend zoals ze zijn.

Men vit wel op kleine details die onaf zijn,
niet helemaal aan de verwachtingen
beantwoorden of voldoen,
maar men ziet de inspanning niet,
het pogen en proberen,
en vooral men beseft gewoon niet
wat er plots in hen kan omgaan.

Waarderen is al de waarde eren die er is,
is de andere erkennen
met zijn gaven en talenten,
aanmoedigen is moed geven
bij wat zij bezig zijn te realiseren aan vrijheid,
verantwoordelijkheid, aan verbondenheid.

God, vol raadsels en mysteries,
niet grijpbaar,
vaak niet begrijpbaar,

uw wegen zijn ons zo vreemd,
toch geloven wij dat U
niet de dood wilt maar het leven.

Wij bidden tot U:
maak ons tot mensen
die niet berustend toezien

hoe het leven van anderen
of van onszelf,
meer dood dan levend is.

Maak ons tot mensen
die opkomen voor elkaar
en zorg hebben voor elkaar.

Dat er tussen ons mensen leven is
en de zin om te leven,
ook als de schaduw van de dood van een
dierbare
duisternis brengt in ons bestaan.

Dat wij licht zien
en licht zijn voor elkaar
zo bidden wij door Jezus Christus,
de Levende.

Daarom hebben
aanmoediging en erkenning
te maken
met geloof in en geduld met de andere.
En vooral ook
de andere
onvoorwaardelijk proberen te aanvaarden
zoals hij of zij is.
Gezien, erkend en bemoedigd worden
is het begin
van de zingeving voor de andere.

Daarom het smeulend pitje niet doven,
het geknakte riet niet breken,
jonge mensen kansen geven,
is vandaag de deur openen voor morgen.

Liefdevolle God,
uw boodschap is verrassend:
U ziet iedereen-van-ons als 'uw welbeminde(n)'.
Iedere mens hebt Gij geschapen,
uniek en telkens anders dan de anderen.

Eenieder heeft zijn gedachten,
zijn eigen gevoelens en gevoeligheden,
zijn eigen manier van leven.
Wij danken U voor deze rijke diversiteit
van taal, aard, godsdienst, ras en cultuur.

Geef ons een brede horizon van
ruimdenkendheid,
houd ons hart en onze geest geopend,
ook voor wie anders zijn
of geloven dan ik of wij.

God,
schenk ons een geest van eerbied en begrip
voor het anders-zijn van anderen om ons heen,
naar het voorbeeld van Jezus,
die totaal 'mens-voor-andere' was.

Sterk ons om anderen én onszelf graag te zien.
Leer ons mild te zijn in onze beoordeling.
Laat ons eerst
het goede ontdekken in de ander.
Doe ons uw beeld op het spoor komen in
iedere medemens.

Maak van ons
liefdevolle-verdraagzame mensen
met aandacht en luisterbereidheid.
Laat ons groeien-in-dialoog.
Dan zullen we 'verrassend vreugdevol' leven.
Amen.